

Обласний реабілітаційний центр готовий до роботи і розрахований на 50 ліжок. Заклад розгорнуто на базі хірургічного і терапевтичного відділень обласного госпіталю для інвалідів війни. У райлікарнях теж працюватимуть одна-дві палати покращеного типу. Крім того, в луцькому медзакладі є потужність для подальшого розширення центру. Передовсім воїнам надаватимуть медико-психологічну допомогу.

52%

стільки опитаних мешканців країн Європейського Союзу та США висловилися за членство України в ЄС, 43% — проти цього, а 5% респондентів обрали варіант відповіді «не знаю».

Благодійний фонд «Волинь-2014» придбав для 1-го батальйону територіальної оборони «Волинь», який бере участь у проведенні антитерористичної операції, речі першої необхідності на загальну суму понад 84 тисячі гривень. Для військових благодійники закупили чоловічі комплекти, чоботи, захисні костюми від дощу, шкарпетки, рукавиці, світлодіодні ліхтарі, будівельні тенти, мотопилки, мініелектростанції та ще багато іншого.

Про пекло під Іловайськом із перших уст

Командир «Світязя» старший лейтенант міліції Олександр Фацевич розповів, що насправді відбулося в Іловайську та як живуть «герої нашого часу» сьогодні

Як в історію України будуть вписані події на Сході держави — поки не відомо. Однак «іловайський котел» у наших літописах залишиться як величезна трагедія та водночас — приклад героїзму і самовіддачі тих людей, які, попросившись із життям, дивом повернулися додому живими. Бійці ж роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» УМВС України у Волинській області своїм поверненням довели: у цій битві вони — не переможні, а переможці. Але їхня війна ще не закінчена...

— Судячи з того, що вам запропонували очолити роту «Світязь», очевидно, маєте військову підготовку та володієте організаційними здібностями?

— Військова справа для мене — звичне діло, адже виріс у сім'ї військовослужбовців і все дитинство провів у воєнному гарнізоні. Закінчив Одеський інститут сухопутних військ. Працював за контрактом на посаді командира аеромобільного десантного взводу 79-ї аеромобільної бригади сухопутних військ Збройних сил України. Був заступником командира роти, а згодом тривалий період виконував обов'язки командира, коли той брав участь у миротворчих місіях. Після закінчення контракту звільнився. Провадив викладацьку діяльність. Коли мені запропонували очолити «Світязь», не вагаючись погодився.

— Хто і чому вирішив вступити у лави роти? Та за яким критерієм відбирали бійців?

— Підрозділ був сформований із числа тих, хто не побоявся і не захо-

в Іловайську?

— 22 серпня ми прибули до західної частини міста, яка була підконтрольна українським військам. Розташувались у дитячому садку. Операцію щодо зачистки регіону виконували спільно з батальйоном «Дніпро», координатором військової операції був його командир Юрій Береза. Ми забезпечували охорону нашого розташування, здійснювали огляд приміщень на наявність зброї та боєприпасів, виявляли осіб без документів, а також підозрілих осіб, котрі можуть бути сепаратистами. З перших днів нас активно обстрілювали. А 24 серпня відбувся наш перший бій, я зрозумів — це справжня війна...

— Кажуть, що перший бій завжди залишається у пам'яті особливо чітко, майже у деталях...

— Уранці ми отримали вказівку керівництва йти на штурм. Хлопці «Світязя» розділилися: частина лишилась охороняти територію Іловайська, підконтрольну нам, а друга група у складі 12 бійців під моїм безпосереднім керівництвом вирушила на штурм промзони в південній частині міста. У виконанні цієї операції «Світязь» був у підпорядкуванні командирів «Донбасу» й «Дніпра». Наша збірна група спецпідрозділів була підсилена військовослужбовцями з двома бойовими машинами. Це був для нас стратегічно важливий район, у якому розміщувались комплекс електропідстанцій, залізничне депо, нафтохосовище. Нам важливо було відбити у сепаратистів захоплену частину міста, щоби контролювати дорогу, яка давала можливість підійти до нас підкріплення та забезпечити вивід спецпідрозділів із населеного пункту в разі відходу. Бойовики у захопленій південній частині міста закріпилися в приміщеннях висоток і на численних блоках, тож активно обстрілювали нас. У тривалому бою ми з бійцями інших батальйонів захопили промзону та надійно закріпили свої позиції. Операція пройшла без втрат із нашого боку.

— Як довго ви утримували відбиту в терористів територію?

— Недовго. Вже наступного дня промзону почали оточувати російські регулярні війська. До них підійшла підмога, до нас — ні. До специфіки війни російських військ належить те, що в бою вони уникали ближнього контакту, натомість нас із відстані засипали шквальним вогнем із мінометів і «Градів». Їхні постріли по наших позиціях були точковими та влучними. Ми не могли протистояти важкій техніці й артилерії. Там мої хлопці отримали перші поранення. Заради збереження життів ми змушені були відступити. Евакуйовували бійців усіх підрозділів на єдиному броньованому бусі. Не пам'ятаю, скільки «ходок» я зробив, але вивезли більше сорока осіб зі зброєю. Нашу евакуацію та відхід прикривали БМП. Цю «дорогу життя» — так я її назвав — запам'ятаю назавжди. Але на цьому все не закінчилось. Аби зберегти об'єкти в ніч із 25 на 26 серпня я з десятьма своїми бійцями допомагали батальйону «Дніпро» утримувати зайняті позиції на залізничному депо. Частина наших передислокувалася до школи, адже із садка через обстріли і наступ сепаратистів ми змушені були вийти. Трималися, чекали на підмогу. А вже 28-го вище командування прийняло остаточне рішення виводити війська.

— Чи погоджувались із таким рішенням командири підрозділів і бійці? Як ви виходили з міста?

— Ми аналізували. Не готовий зараз давати якусь характеристику щодо дій вищого командування. На

мій погляд, можна було б ще повоювати, якби підійшло довгоочікуване підкріплення, якби була важка техніка... Противник кількісно мав перевагу. Вести людей на розстріл — на такий ризик ми не були готові.

Виходили з Іловайська з усіма суміжними спецбатальйонами, підрозділами Збройних сил України, зокрема й військовими 51-ї окремої механізованої бригади, без перешкод двома великими колонами з пораненими, технікою, зброєю. Бійці роти «Світязь» були у складі двох колон. Я з десятьма своїми хлопцями та підрозділами «Дніпро» й «Донбас» йшли на вісті першої частини, у другій були ті, які залишилися в школі разом із батальйоном «Миротворець». Коли всі вийшли з міста, нас засипали впритул із різних сторін артилерійським вогнем. Перша частина колони потрапила під нищівний вогонь під Червоносільськом. Друга ж колона пішла в бік Комсомольського, де їх теж розстріляли. Не можу навіть описати, що там було. Досі не знаю, як ми вийшли з того пекельного коридору. Ми, хто вцілів із першої колони, закріпили свої позиції у Червоносільському, тримали оборону. Але що ти можеш зробити із автоматом чи кулеметом у руках, якщо проти тебе танки й артилерія? Наш єдиний гранатомет згорів у автобусі. Нас розстрілювали із установок «Нона» і танків-ПТУРів. Ще б трохи — і нас зрівняли би із землею. Я себе вже поховав, у думках попросився з рідними. Неймовірно мужнім вояки «Донбасу» зуміли підпалити три танки та захопили полонених — близько десяти російських десантників. Офіцери батальйону «Донбас» вийшли на переговори із противником. Домовленості були такі: в обмін на їхніх полонених десантників військові повинні були забезпечити нам вільний вихід зі зброєю. Але на це вони не погодилися, більше того — до них надходило підкріплення. Ми б просто не вистояли. Тож довелося виконати їхні умови: ми склали зброю та були передані представникам Червоного Хреста. Це було єдине рішення, аби врятувати життя наших хлопців.

— Тобто вас у полон російській військовій не брали?

— Так, полоненими ми не були.

Я категоричний у цьому плані. Для мене краще смерть, ніж полон, а тим паче полон у сепаратистів. Ворожі військові виконали домовленості, і з представниками Червоного Хреста ми покинули територію Червоносільського. Повірте: там не лишалося жодного вцілілого приміщення. На жаль, великим тягарем на мої плечі лягла загибель Володимира Іщука. Неймовірний був хлопець, людина-настрій, ініціативний, кмітливий. Не втрачав почуття гумору навіть у складних ситуаціях. Хлопці ніколи не забудуть, як помирив наш побратим на руках у «Дока» (лікаря). А ми не могли нічим йому допомогти... Для нас він — герой. Тож, повернувшись додому, ми у перші ж дні сходили до Володимира на могилу. Я завжди був впевнений у мужності своїх бійців і вражений силою їхньої волі. Готовність до неймовірних і ризикованих вчинків говорив сама за себе. Під час розстрілу другої колони, що рухалася «зеленим коридором», отримав поранення 21-річний Сергій Булик. В автобус, в якому він їхав, влучив мінометний снаряд, шансів вижити практично не було. Він дивом уцілів, отримавши численні кульові й осколкові поранення. Коли хлопець відповз від автобуса, який палав, той вибухнув. То неспритомний, то приходячи до тями, Сергій продовжував лежати просто неба дві доби. Коли почув, що наближаються ворожі військові, витягнув чеку із гранати, адже готовий був підірвати себе за-

живо... Але обійшлося. Не можу не згадати той випадок, коли один із моїх хлопців, Сергій Яковлев, який мав поранення в руку, серед поля побачив залишений сепаратистами підствольний гранатомет. Він кинувся за ним, незважаючи на те, що нас обстрілювали. Проте зброю таки здобув. Правда, отримав кульове поранення ноги. Але це його не зупинило: до кінця дня виконував бойове завдання.

— Олександр, чи змінилася ваша війна, ці події? Чи змінилися пріоритети у житті?

— Битва за життя під Іловайськом кардинально не змінила мене, але заставила замислитися над деякими речами. Я офіцер, я категоричний, виконую накази, не обговорюючи. Раніше я думав, що завдань, які не можна виконати, немає, був різким, безпечним і рішучим. Тепер же, перш ніж піти на свідомий ризик, я максимально зважати на всі обставини, реально оцінювати ситуацію: чи посилене завдання, чи достатньо ресурсів та засобів, чи варто йти на невинуваний ризик. Ніколи своїм бійцям не поставлю завдання, яке не може бути виконане, і головне: я буду поряд із ними, я буду на передовій. Але завжди, поклавши на терези бойове завдання та людське життя, обирав та обиратиму друге: у цьому я принциповий. Зберігати життя колег — це і було моє основне завдання у цій операції.

— На вашу думку, дивовижне повернення бійців роти особливого призначення «Світязь» із воєнного пекла — це професіоналізм, вчасне делюсене рішення, доля?

— Не раз над цим задумувався. Фарт? Професіоналізм? Військовий успіх? Диво? Сам не знаю. Перед від'їздом на Схід нас у дорогу благословив отець Олександр Мазурак, вручивши кожному з нас маленькі ікони. Той образ я поспіхом поклав у кишеню на рукаві форменого одягу. Вже там, у «Іловайському оточенні», коли нашу базу з усіма речами розбомбили, у мене нічого, крім зброї в руках, не лишилося. В той час, коли на життя не лишалося жодної надії, я раптом згадав про ту ікону. Тоді я довго дивився на неї і вже не пам'ятаю, про що думав... У тому, що ми повернулися, є й воля Божя.

Валентина АФАНАСЬЄВА

Олександр Фацевич

вався за спину інших. Серед них — колишні правоохоронці, військовослужбовці, далекобійники, учителі та бізнесмени — усі вони добровольці, об'єднані однією ідеєю і метою — вільна та єдина Україна.

— Пройшовши необхідну підготовку, сорок бійців на чолі з вами вирушили боронити державу на Схід. Де розмістилися й у чієм підпорядкуванні були?

— Постійного місця дислокації не мали. Були у підпорядкуванні керівників і заступників департаменту спецпідрозділів, які відповідали за той регіон, де ми виконували завдання. Куди їдемо, що робитимемо, ми не знали. Спочатку були в Слов'янську, потім — у Костянтинівці та Краматорську, далі нас направили під Ясинувату. Після цього — у Старобешеве, що неподалік Іловайська. Щоби запобігти витоку інформації, конкретні завдання командування ставило нам безпосередньо перед виїздом. Окрім нас, до міста направили батальйони «Миротворець», «Херсон» та «Івано-Франківськ». «Донбас» і «Дніпро-1» були вже там.

— Які завдання мали виконати